

Imatge d'una de les manifestacions celebrades a Alacant / PLATAFORMA EN DEFENSA DE LAS PENSIONES PÚBLICAS L'ALACANTÍ

Per les pensions presents i futures

L'any 2018 ha vist les majors mobilitzacions de pensionistes de tota l'etapa de la Transició. Una dècada de retallades i congelacions, al costat dels acords aconseguits dins del Pacte de Toledo a fi d'anar retardant fins als 67 anys l'edat de jubilació i reduint sensiblement la seua quantia (exigint més anys cotitzats i augmentant el temps amb la base reguladora del qual es calcula la pensió) han superat la capacitat de resignació i la paciència d'un col·lectiu, el de les persones majors, al que sempre s'acusa –segurament molt a la lleugera– de conservador i servil.

Malgrat ser l'anomenada tercera edat un bon viver de vots útils, primer per al PSOE i en les últimes legislatures per al PP, cap dels successius governs ha sigut capaç de solucionar el problema de les pensions. Excepte alguna pujada considerable, encara que no suficient, per a les molt baixes (no contributives, viduïtat, orfanat, etc.) el conjunt de les prestacions per jubilació o incapacitat permanent, amb unes pensions mínimes d'entre 563 € en jubilació i 484 € en viduïtat, tenen pendent uns increments que les situen a un nivell proper al que aconseguixen en països del nostre entorn europeu.

Cal recordar que la gran majoria dels nostres pensionistes està molt per sota dels 1.084 € que alguns organismes de la UE recomana per a Espanya. Mentre aquesta injustícia continua i el sindicalisme majoritari

dormita a l'ombra de Moncloa esperant signar un nou pacte social (dels què es paguen), han hagut de ser els propis pensionistes (igual que succeïra amb els sectors d'ensenyament, sanitari, netejadores, etc.) els qui s'organitzen i engeguen les seues protestes.

Han sigut mobilitzacions massives en prop de 200 grans poblacions de totes les comunitats autònomes, encara que el rècord se l'ha portat Bilbao que congrega a més de 45.000 persones cada dilluns. En el País Valencià també han tingut lloc manifestacions i concentracions molt nombroses, destacant les celebrades en la capital, amb milers de participants i el suport de diversos col·lectius i organitzacions com la pròpia CGT-PV.

Un paper modest però gens menyspreable ho ha jugat l'Assemblea de Jubilats/des i Pensionistes de CGT-València, que es va crear per iniciativa d'un grup de pensionistes de diversos sindicats d'aquesta Federació Local, amb l'objecte de sumar-se al procés de lluita per unes pensions públiques dignes. Malgrat portar només uns mesos en marxa, la nostra assemblea ha tingut presència en totes les mobilitzacions unitàries i en algunes que el nostre grup ha organitzat. A manera de breu resum comptabilitzem les manifestacions en València del 22 de març, 5 i 26 de maig i la concentració del 16 d'abril. Com a Pensionistes de CGT hem realitzat una devolució col·lectiva de la insultant carta del Govern amb la qual ens informa-

va de l'augment del 0'25%, que va tenir bon acolliment en els mitjans, així com sengles xarrades en Natzarret (21 de febrer) i Paiporta (16 de febrer) durant el XVIII Congrés Confederal.

En la seua línia habitual, CC.OO. i UGT –amb el suport descarcat dels grans mitjans de comunicació– han intentat capitalitzar aquestes marees de les pensions, convocant en dates diferents a les de la Coordinadora o acudint a les manifestacions unitàries a demostrar que tenen més banderes i més grans. Però ni aquestes maniobres ni la de limitar les seues "protestes" a exigir una pujada equivalent a l'IPC anual han aconseguit calmar la indignació de desenes de milers de pensionistes.

Per a la majoria –i per descomptat per a la CGT– les reivindicacions segueixen sent derogar les reformes laborals anteriors i establir unes quanties que garantisquen una vida digna quan isquem del mercat laboral, actualitzables tots els anys. Per descomptat que amb el pacte aconseguit entre PP i PNB no es complia cap d'aquests requisits irrenunciables, per la qual cosa la voluntat de prosseguir amb la lluita està justificada. No creiem que el nou govern vaja a concedir les principals reivindicacions dels pensionistes i, davant aqueix previsible escenari, les mobilitzacions han de continuar i en elles no poden faltar les propostes i la presència militant de la Confederació; dels nostres jubilats i jubilades i de la gent actualment en actiu.

CGT-Verdifresh

ENTREVISTA
amb els delegats de CGT en Verdifresh Riba-roja
pàg. 8

EDITORIAL
Res de nou sota el sol
pàg. 2

REFLEXIÓ I DEBAT
Capitalisme versus feminisme
pàg. 3

LLUITES
El segon tercer carril i la política ferroviària al País Valencià
pàg. 4

Stadler renuncia a un conveni més regressiu que l'anterior
pàg. 5

Àpunt: la tele pública privatitzada
pàg. 5

I MÉS
Cultura i acció
pàg. 6

Últims resultats eleccions sindicals
pàg. 7

Notícies i breus
pàg. 7

Secretariat
Permanent del
Comité Confederal
País Valencià i Múrcia

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta)
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

Fundació Ferrer i Guàrdia
Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FIC de Castelló
C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello@hotmail.com
cgtkastello15@gmail.com

**SU del Camp de Morvedre
i l'Alt Palància**
C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtpportsag@gmail.com

FL de València
Av. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40 Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Minería, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hostaleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:
Biblioteca Llibertària "Ferrer i Guàrdia", Àrea de la Dona, Oficina Precària CGT

FL La Safor-Gandia
C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@gmail.com

Federació Provincial d'Alacant
C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgta.es

SOV d'Alcoi
C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800 -Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

SOV de Benidorm
C/ San Antonio nº 15
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 -Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtmarinabaixa@gmail.com

Els presidents de CEOE i de Cepyme i els secretaris generals d'UGT i CCOO, durant la signatura del IV Acord per a l'Ocupació i la Negociació Col·lectiva (AENC) 2018-2020 / EFE

editorial

RES DE NOU SOTA EL SOL

Com totes sabreu, una moció de censura ha produït un canvi en el govern de la Nació. Un PP assolat de casos de corrupció, i amb una política neoliberal en l'econòmic, i repressiva en el terreny social, la durabilitat del qual solament es pot entendre amb l'acceptació d'amplis i poderosos sectors de la nostra societat.

Per a mostra, recordar que dit partit encara va ser el més votat en les últimes eleccions generals, demostrant que l'escandalós lladronici realitzat a les arques públiques amb dificultats inquieta a una part important dels nostres conciutadans i conciutadanes, donant molta major importància a la seua pròpia cartera que al robatori del comú. Sembla que no tenir cap valor, primer, que la festa la paguem nosaltres, i em referisc a totes i cadascuna de les persones que vivim en aquest País, i segon, que la conseqüència d'açò és que trontollen els serveis públics; la sanitat, l'educació, serveis socials, etc. I que les seues polítiques siguen responsables de les pèrdues de drets, l'augment de les desigualtats i de la pobresa, la precarització de l'ocupació, i de l'augment de la repressió sobre els qui s'atreveixen a plantar cara a aquesta situació.

Però la veritat és que la corrupció, l'espoli d'allò públic, del que és de totes nosaltres, és part intrínseca del sistema polític-econòmic dominant. I d'ell són còmplices tots els agents socials, els partits i els sindicats institucionals, que per acció o per omissió ho permeten. Tranquil·les, no passa res, perquè cadascun es porta la seua mossegada.

És cert que no és el mateix que governen uns que uns altres, i no ho és en els detalls. A la dreta li ve de casta saber-se propietària i senyora del corral, i en la descaradura a la forma de ficar mà a la caixa se li nota. La naturalesa de les corrupteles sorprèn per la seua barra, que

solament cap en qui actua creient-se fer-ho amb tot el dret, i se sent per açò impune.

Per contra, la suposada esquerra, a la qual se li suposa queden restes del seu ADN original, té un comportament més discret, més acurat, encara que també tenim variats exemples de tot el contrari.

En la nostra Comunitat tenim una mostra de l'exposat en l'exCanal Nou. La van inaugurar els socialistes en l'època de Lerma, i van deixar la sement perquè els diferents governs del PP la convertiren en

// Per què no actuen els sindicats oficials, els quals s'atribueixen la representativitat de totes les persones treballadores, i que a més reben subvencions per a realitzar la seua labor? //

el seu mas. Els milions robats, els endollats dels uns i els altres, les adjudicacions de programes amics del règim per imports desorbitats, van provocar la seua implosió, i van deixar un deute a les arques comunes, que seguim pagant i pagarem durant decennis. Però curiosament, més enllà d'algunes manifestacions folklòriques i faroleres, les mesures de persecució dels responsables de la destrossa són ben escasses, per no dir efectivament nul·les. Solament, la Confederació General del Treball (CGT), ha mantingut i manté en solitari, açò sí amb els seus escassos recursos, la tasca de denunciar el succeït. Per què aqueixa falta d'actuació del nou Govern, us preguntareu? Per què no actuen els sindicats oficials, els quals s'atribueixen constantment la representativitat de totes les persones treballadores, i que a més reben importants subvencions

per a realitzar la seua labor? O serà justament per açò que callen? Serà perquè tots són part i còmplices del succeït?

Recentment s'ha produït la detenció del President de la Diputació, i 5 persones més, per contractar a dit a alts càrrecs. Com deia, poc canvia sota el sol.

El nou govern de Pedro Sánchez, ho va a tenir difícil parlamentàriament parlant, però la pregunta és ens creiem que va a canviar de debò la política neoliberal imposada?

De moment, el nou govern i els sindicats del règim ja parlen de reformar la promesa i compromís de derogar l'última reforma laboral. Què ràpid i amb quina facilitat canviem de rumb. Ocurrerà el mateix amb la llei mordassa?

Ens agradaria poder ser optimistes, en absolut lamentàriem que el nou Govern comportara canvis reals i positius sobre les vides de les persones treballadores, recordem, la immensa majoria dels qui formem el que anomenem País. Lamentablement, l'experiència ens diu el contrari, tots els governs que hem tingut, amb independència del seu color, han acabat leglissant a favor de les minories riques, han fet un pas endavant i dues enrere en la justícia social. Tots ens han arrabassat un tros dels drets suats i guanyats per la classe treballadora.

Encara que siga un acte d'ingenuïtat, desitgem estar equivocades, i disposades a celebrar qualsevol recuperació de l'arrabassat. Però el sentit comú ens diu que el millor, el necessari, és que des de la CGT, i des del sindicalisme combatiu, estiguem preparades per a respondre al que ve, per a recuperar per nosaltres mateixes el terreny perdut.

I perquè, com diem, governe qui governe els drets es defensen.

ENRIC TARRIDA
Secretari Comunicació CGT-PV

ACCIÓ DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres en directe, de 16 a 18 h. (podcasts en www.cgtpv.org)
COLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org

DONES EN LLUITA

"Culpable l'Estat patriarcal" Dones Lliures CGT-PV, junt a altres col·lectius, en la reivindicació feminista del 16 de maig a València / DONES LLIBRES

Capitalisme versus feminisme

EMILIA MORENO DE LA VIEJA
Dones Lliures CGT-València

Si a qualsevol persona ben o malament informada, que estiga pendent de les notícies televisives o llegeixi les xarxes socials, amb una activitat no laboral que s'encamine al consum en grans magatzems, o la participació en moviments socials, li preguntes si considera que els drets de les dones estan millor o pitjor que fa 10 anys, i si les dones estan o no guanyant terreny en les seues conquestes, totes, o quasi, respondran sense dubtar-ho que les dones hem aconseguit organitzar-nos i que els nostres assoliments en els últims anys són innegables.

No obstant açò, una mirada detinguda a l'evolució de les lleis i sobretot dels usos socials mereix que reflexionem més a poc a poc abans de contestar.

Cert és que en els últims anys els moviments de dones han inundat els carrers reclamant primer la paralització de la llei de l'avortament, i després mesures contra la violència de gènere, però si la primera sí va suposar la retirada del projecte de llei i la dimissió del ministre que la promovia en el seu moment, la resposta a les mesures contra la violència han sigut una vegada i una altra draps calents que en moltes ocasions no solament no han resolt res, sinó que fins i tot han servit per a retallar la capacitat de maniobra que disposem, usant als fills i el dret que els seus pares tenen a veure'ls com a ostatges que lliguen amb una soga cada vegada més forta a les dones i els seus maltractadors.

Abans de l'esclat de la crisi, els canvis normatius semblaven, o volien fer-nos creure que anaven encaminats a consolidar la igualtat que ja s'estava aconseguint, no obstant açò solament eren xicotets obsequis per a controlar el gran equipament, i evitar que esclatara el moviment que s'anava gestant. Lleis de conciliació per a malament compaginar la criança amb horaris maratonians; jornades a temps parcial que permetien a les empreses flexibilitat de contractació, mentre que a les dones les relegava a salaris precaris i continuar dependent de la seua parella, lleis d'igualtat que no es dotaven econòmicament i assortien escassos resultats... i la gran estrella, la legislació de la discapacitat, que animava a moltes dones, amb sous molt mediocres i grans càrregues familiars a renunciar als seus treballs per a atendre a casa a persones amb discapacitat, convertint-les, sense dret a fer marxa enrere, en cuidadores/esclaves les 24 hores del dia, i amb promeses de cotitzacions que o s'han incomplert, o són tan reduïdes que no garantirán mai una pensió digna.

Després, la crisi solament ha servit com a excusa perfecta per a donar una nova volta de rosca i continuar retallant aqueixos drets, i que s'anara acceptant que la bretxa entre drets d'homes i dones fóra obrint-se cada vegada més. Deia un estudi de la Universitat Pablo Olavide que de les crisis les dones sempre eixien amb més desavantatges que quan s'havia iniciat, i aquesta està resultant demoledora.

Obvi és que la producció s'ha portat a altres territoris, anomenats "emergents", que l'alta tecnologia i la recerca l'han repartit entre les primeres potències mundials, i que als mindunds de vull i no puc ens han deixat esprimuts i dependents d'un sector terciari que a més volen explotar i rendibilitzar fins a les últimes conseqüències, per al que necessiten més aviat poca mà d'obra.

// De les crisis les dones sempre eixen amb més desavantatges, l'última està resultant demoledora //

I ja sabem que les dones referent al mercat de treball som d'usar i tirar... que hi ha una guerra i no hi ha homes?, doncs som les millors, les més capacitades, i unes heroïnes. Que els flamants esposos tornen i cal pujar-los la moral donant-los una ocupació? Doncs a casa ens releguen com a àngels de la llar. Que l'esclat de la crisi de torn genera gran quantitat de desocupació en els sectors masculinitzats?, doncs les dones ixen en hordes a cercar qualsevol mitjà d'ingressos que permeta sostenir a la família, inclòs al cònjuge, que quan es tanque el cicle trobarà millor treball i tornarà a posar les coses en el seu lloc. Que l'economia s'expandeix i s'incrementen les necessitats de mà d'obra? Per a açò estaven ací les dones, per a aportar el seu treball, per a ser usades com a mitjà d'abaratir costos, provocant una competència de la qual no són responsables, sinó víctimes, entrínt al capital.

I ara ha arribat el moment de la contracció econòmica i volen novament relegar-nos a l'hivern d'allò privat, convertir-nos en persones de segona categoria, supeditades al control social i patriarcal.

Però ens han trobat organitzades, empoderades, amb eines suficients com per a fer front als envits directes, i si alguna cosa ha après el capitalisme camaleònic, és que enfrontar-se de front genera moltes pèrdues, no de vides que els importen ben poc, sinó de beneficis, i açò ja són paraules majors.

Per açò, han decidit que bé poden esperar un poc més, aplicar totes aqueixes tècniques de psicologia social que tan bons resultats els donen, i anar portant-nos cap a on volen amb suavitat, i convençudes que és el que nosaltres volem.

Són experts en cerimònies de la confusió, en tergiversar els termes i inundar-nos d'informació, real o falsa, fins a no saber què pensar, com van fer amb el cas de Juana Rivas, que de víctima recolzada per tota la societat espanyola, va passar a ser la mala mare apallissada jurídica i socialment, alçant la imatge d'un maltractador que molta gent va acabar considerant un pobre home a qui havien arrancat dels seus amorosos braços als seus fills.

El poder té gran habilitat a dividir per a vèncer, i fer creure que qualsevol dona, solament per ser-ho és feminista i està autoritzada per a parlar en nom de totes, i d'a-

queixa manera defensar a maltractadors, violadors o simples explotadors, al·legant la seua llibertat de pensament i expressió, i ratllant a qui els critiquen de *feminazis*, aqueix gran terme que s'han inventat per a reprovar qualsevol reclamació legítima que no es vulga atendre.

I polititzen les nostres lluites, col·locant en partits polítics i organitzacions econòmiques una quantitat no gaire nombrosa, però sí suficient, de dones que han hagut d'acceptar per a aconseguir els cims totes les regles del joc patriarcal, donant la imatge que podem arribar a vulguem d'una banda, i fent que siguen elles mateixes els qui imposen amb més rigor i contundència retallades i repressions per un altre.

I ens diuen que llogar els nostres úters a rics sense escrúpols és una forma legítima de guanyar-se la vida i fomentar la nostra llibertat, calumniant i difamant a qui s'oposa. Que el maltractament al nostre cos amb dietes, cirurgies i gimnasos és una decisió que podem prendre lliurement, però qualifiquen de "marimachos" a qui es nega a entrar en els estereotips, que voler ser princeses esperant el seu príncep blau és una decisió personal i que res té a veure amb que després algun desangelat ens trenque les costelles, o l'ànima.

I mentre tots aquests rebomboris es produeixen, lentament van introduint subtils canvis, una norma que "pel nostre bé" obliga als conductors d'autobús a esperar-nos fins a entrar en el portal a les nits, com si "damiselas" indefenses fóssim, una diatriba eclesial que diu a la seua feligresia que som el dimoni, reduccions de plantilla i de prestacions socials que ens obliguen a duplicar el nostre treball no remunerat, esvalots de pedagogs de vella escola que insisteixen una vegada i una altra que els xiquets -perquè sempre parlen de xiquets- estan sent desatesos perquè les seues mares no tenen temps per a ells. Però si fins en els aparadors comencen a veure's faldilles més llargues, bruses més tancades, vestits de bany en lloc de bikinis!

I en aquesta societat cada vegada més conservadora i rànica a poc a poc es va conceptuant novament l'ideal de família perfecta, amb el seu pare disposat a tenir pluriocupació en aqueix sector servei que ens han deixat; xiquets i xiquetes mal formats, perquè l'educació cada dia està pitjor, creuant els dits perquè tinguen salut, perquè si de la sanitat pública depenen poc van a poder esperar, però açò sí, ben nets i pentinats per l'àngel de la llar que els esperarà amb la pota fallida a casa.

Aqueix és el camí que ens van marcant, encara que la vaga del passat 8 de març, la resposta que s'està donant a les multes i processaments de dones durant els piquets, les mobilitzacions davant casos com el dels 5 violadors d'Iruña i, sobretot, l'onada de debat, consens, aprenentatge i xarxes de dones teixit a partir d'aqueix moment advertint que no anem a vendre gens barata la nostra llibertat a decidir realment sobre nosaltres, els nostres cossos i les nostres vides. Perquè hem après que treballant des de les bases, sense escoltar cants de sirenes i amb els objectius clars, anem cap a on volem i no cap a on ens volen portar.

TRANSPORTS

El segon tercer carril i la política ferroviària al País Valencià

JUAN RAMÓN FERRANDIS BRESÓ
 Coordinador de la Plataforma de Defensa del
 Ferrocarril CGT

Des de fa uns mesos, s'està instal·lant entre València i Sagunt el segon tercer carril, o siga, un carril addicional en la via contigua al que van instal·lar fa dos anys entre València i Castelló de la Plana, teòricament, per a potenciar les mercaderies del Corredor Mediterrani, i efectivament, per a fer arribar un pseudo-AVE a la ciutat de Castelló de la Plana.

Potser no siga necessari recordar tot el que aquella innecessària infraestructura va provocar en la xarxa ferroviària, sobretot la de rodalies, i també, en la de mitjana i llarga distància, però, un succint repàs podria, a més d'un polític pujar el to de la seua pigmentació facial, sobretot, en tornar a incidir en el mateix error que llavors, i continuar amb la seua nefasta política de transport ferroviari.

En aquells anys, es van suprimir fins al 65% de les circulacions de rodalies entre València i Castelló, amb retards importantíssims en les què seguien circulant, així com canvis d'horaris en Mitjana i Llarga Distància, transbords amb autobús i el túnel de Cabanyal tancat completament durant més de dos mesos. Tot açò va fer que disminuïra en més del 50% el nombre de persones usuàries de la línia C6, que van cercar una alternativa més efectiva per a arribar al seu treball, oci o centres d'estudi, trobant en la carretera, i, sobretot, en la V-21 la resposta més simple, la qual cosa va suposar que una mitjana de 9100 persones diàries deixaran de viatjar amb tren des de València a Castelló de la Plana per a començar a fer-ho en vehicle privat en la seua gran majoria.

Quasi immediatament, es va destapar la urgència d'ampliar els carrils de la V-21, sense tenir en compte les conseqüències mediambientals i de patrimoni, que açò significava a l'Horta Nord, i sense contemplar la possibilitat de revertir la situació en les rodalies, ni encara menys, evidentment, d'augmentar el servei. Aquesta actitud, va suposar el menyspreu més absolut cap a la classe treballadora, i per açò, el 47,5% de les persones usuàries d'aquesta línia ja no va tornar a utilitzar el servei ferroviari una vegada restablert el servei, en una clara estratègia de l'Administració de l'Estat encaminada a potenciar la mobilitat per carretera, enfront d'opcions molt més socials i ecològiques.

Mentrestant, l'antic pla sobre les rodalies del País Valencià seguia en el calaix dels despatxos socialistes des de feia més de 10 anys, amb actuacions que contribuïen més al desajustament de les línies de rodalies, que a la seua vertadera millora. Com el tancament de la línia C3 entre València i Sant Isidre, en honor de l'arribada d'un AVE-malbaratament a València.

En els últims mesos, el Ministre de Foment De la Serna, i sense tenir ni idea dels esdeveniments polítics futurs que han provocat el canvi de Govern Central, va actualitzar la pols d'aquell projecte de millora de les rodalies a la Comunitat, promentent quasi 1500 M€, amb augment de servei entre Castelló i Vinaròs, restauració del servei perdut entre Alacant i Villena, perdut fa 12 anys amb les obres de l'AVE-malbaratament a Alacant, fins i tot amb la ferma intenció d'actuar entre Cullera i Gandia, de perllongar la "línia de la costa", però sense dotació de pressupost, en un clar exemple de falta de voluntat feient.

En la data actual, ja existeixen incompliments suficients per a pensar que serà més del mateix, solament promeses de grans infraestructures, mentre, les xicotetes actuacions, les que costen petites inversions econòmiques i que repercutirien en una gran millora social, segueixen sense produir-se. L'accessibilitat en els trens per a les persones de mobilitat reduïda està per sota del mínim exigible, igual que el transport de bicicletes, les freqüències i horaris segueixen amb la incoherència històri-

ca de qui viu d'esquena a la ciutadania, potenciant un tren elitista, i repartint engrunes quan sobra, sense cap rubor en picar als usuaris de les Rodalies i Mitja Distància, sobretot, les línies d'Alcoi, Conca, Teruel i Castelló.

Mentre, "El Corredor Mediterrani" es va aclarint i confirmant què és, per a qui, i a qui serveix. Les obres del Corredor llastren l'economia en inversions faraòniques innecessàries, algunes realitzades des de fa dècades, i encara sense utilitzar, com a clara mostra de l'afany especulador com a fi, altres, per la nul·la voluntat de servei. Com a exemple, tenim la connexió entre Vandellòs i Tarragona a punt de ser finalitzada des de fa 17 anys, i encara a l'espera, o la via d'ample internacional que uneix

// Tenim un tercer carril que ha permès a l'AVE arribar a Castelló fent el ridícul més estrepitós, que no dona servei a la ciutadania més propera, que circula a menor velocitat que els trens Talgo i Euromed que ja existien //

València amb Xàtiva, i que està sense utilitzar des de la seua construcció fa una dècada, o la que hauria de retornar les rodalies a Moixent, en una situació semblant. Tot açò, part del gastat "Corredor Mediterrani".

En l'actualitat, tenim un tercer carril que ha permès a l'AVE arribar a Castelló fent el ridícul més estrepitós, que no dona servei a la ciutadania més propera, que circula a menor velocitat que els trens Talgo i Euromed que ja existien,

utilitzant, fins i tot més temps que ells, i que ha provocat que les Rodalies i Regionals incrementen el temps de viatge d'una manera incomprensible, en alguns casos, fins a de 30 minuts més, en un clar exemple d'ignominia de l'Administració General i Autònoma cap al ferrocarril convencional i l'immens espectre social que l'utilitza.

A més, el tercer carril, que es va dissenyar inicialment per a mercaderies, continua sense veure-les passar, i segueixen estant en la cota més baixa de la història, les rodalies suprimint-se al ritme de 2017, on 2000 trens van deixar de circular a València per falta de personal, mentre, els polítics segueixen somiant amb el túnel passant de la ciutat, com a panacea de solució, en el que s'augura com una altra despesa ingent i superflu, rebutjant alternatives menys costoses i molt més coherents. L'alternativa és la racionalització de les infraestructures existents, la realització d'un by-pass de mercaderies per l'oest, fins a Sagunt, o la ubicació definitiva de l'estació de l'AVE en la Font de Sant Lluís, per a arribar al Nord també per l'Oest, compartint el proposat by-pass de mercaderies, salvant així l'autèntic despropòsit que significaria realitzar la paral·lela a la que passa per l'Horta Nord, el què permetria augmentar les rodalies a Castelló en més del 50%, i quedant encara un 46% d'augment de capacitat en reserva d'imprevists futurs.

Aquest estiu, d'aquí a uns dies, es tornarà a tancar el túnel de Serreria altres dos mesos, per les obres del segon tercer carril, encara que aquesta vegada, parcialment, queda pendent la promesa realitzada pel Ministeri de Foment al febrer que les usuàries de rodalies no patirien més perjudici, però, evidentment, ho pose en dubte, fins i tot, amb el canvi de Ministre, i la proximitat geogràfica de l'actual.

webs CGT al País Valencià

CGT Alacant
<http://cgt-alicante.es>

CGT Castelló
<https://cgtkas.blogspot.com.es>

CGT València
<http://www.cgvalencia.org>

CGT Camp de Morvedre
<https://www.lajabalina.net/>

CGT País Valencià
<http://www.cgtpv.org>

METALL

Stadler renuncia a un conveni més regressiu que l'anterior

Després de les mobilitzacions, els sindicats han aconseguit que Stadler faça marxa enrere a imposar un conveni col·lectiu encara més regressiu que l'anterior.

La direcció de la multinacional que fabrica vehicles ferroviaris en la planta d'Albuixec i CCOO, UGT i CGT van signar el passat 19 de juny un nou conveni col·lectiu que regula les condicions laborals fins a 2022.

Tal com informa Manolo Martínez Cerveró, delegat de CGT, "en l'últim comitè d'empresa anterior a l'assemblea general, CCOO ens va comunicar que proposarien en aquesta assemblea l'acceptació del conveni".

D'aquesta forma, la CGT va plantejar més temps per a consultar a la seua secció sindical "davant la negativa del comitè a la nostra alternativa vam anar a l'assemblea sense una directriu dels nostres afiliats. Amb la qual cosa ens limitàrem a plantejar els pros i els contres del nou conveni però advocant pel lliure albir a l'hora de votar". Finalment, es va aprovar l'acord amb 230 vots a favor i 170 en contra.

"El conveni a grans trets deixa una sensació agríola", assenyala el delegat anarcosindicalista. I és que "si bé és cert que la majoria dels anomenats pilars bàsics s'aconsegueixen en major o menor mesura, no és

Manifestació celebrada a València per un conveni digne el 14 de maig / CGT-STADLER

menys cert que hi ha qüestions que no s'aconsegueixen i unes altres en les quals ens quedem curts".

En aquest sentit, cal destacar que els punts essencials del conveni són la reducció de la bretxa salarial

entre veterans i novells; l'augment salarial indexat a l'IPC amb revisió real, la conversió d'eventuals en fixos, la jubilació parcial i el contracte relleu i la consecució de no fer cap hora obligada més.

El nou conveni suposa doncs la reducció de la bretxa salarial en 100 € mensuals a la signatura. A més, els salaris augmentaran fins a 120 € mensuals en el penúltim any de conveni per a tot treballador que tinga 3 o més anys d'antiguitat i que no dispose de clàusula am person.

Quant a l'increment salarial es basarà en l'IPC amb revisió, 20 fixos a la signatura contracte relleu i jubilació parcial. I, finalment, no hi ha augment d'hores com pretenia l'empresa.

El representant de CGT conclou que "el més important, venim d'un conveni desastrós, on es va trencar la màxima del moviment obrer d'igual treball igual salari, imposant la doble escala salarial. Un conveni on es va augmentar la jornada laboral, en més de 100 hores anuals. Augments salarials per sota de l'IPC amb variables no consolidables i molt més... Un conveni on la CGT ens vam oposar però que CCOO i UGT van acceptar. D'aquella pols, vénen aquests fangs". **Notícia Confederal**

MITJANS DE COMUNICACIÓ

Àpunt: la tele pública privatitzada

MANUEL CAMARASA
Antiga Secció Sindical CGT-RTVV

Diumenge passat 10 de juny i després d'uns mesos emetent en proves, van donar començament per fi les emissions regulars de la nova televisió autonòmica valenciana. Sota el nom d'Àpunt, un nom que sembla no agrada a ningú però amb el qual haurem de començar a conviure, els valencians recuperem uns mitjans de comunicació públics en la nostra llengua que mai vam haver de perdre i deixem de ser l'única televisió pública d'Europa tancada.

Però l'alegria per recuperar els mitjans, no pot fer-nos oblidar el llarg camí que hem hagut de recórrer fins a arribar ací i algunes coses que estan darrere d'aquest naixement. En primer lloc, el drama laboral que va suposar el tancament de l'antiga RTVV. Els treballadors de Canal 9 van patir un ERO d'extinció que va suposar el tancament de l'empresa per decret, les conseqüències del com encara no han acabat ja que CGT va anunciar recentment que la via judicial no havia acabat el plantejar una demanda davant el Tribunal d'Estrasburg.

El Partit Popular, llavors en el govern, va justificar amb aquell ERO la seua mala gestió i balafament, però el Govern del Botànic, en el govern des de maig del 2015, es va desentendre de les seues promeses als treballadors abandonant-los a la seua sort i donant per bé aquell tancament amb la seua defensa en l'Audiència Nacional. Tampoc va voler aplicar algunes mesures laborals com s'ha fet en altres empreses similars, ni s'han respectat els seus drets laborals. Els ex treballadors, tots, han quedat d'aquesta manera com els únics culpables d'aquella gestió.

Amb les mans lliures i sense voler tenir res a veure amb aquella televisió, començar des de zero ho criden, s'ha planificat aquesta nova ràdio i televisió amb un nou

// Planificada per a cobrir els serveis informatius, deixa la resta de la producció en mans de les productores privades... //

model que anem a analitzar breument i que té molt a veure amb els models neoliberals i les privatitzacions que va intentar aplicar en el seu moment el Partit Popular i contra les quals els que ara governen es manifestaven en contra.

Àpunt és una televisió que ha nascut privatitzada des del minut un. La seua plantilla, que no arriba als 500 treballadors, és totalment insuficient i insostenible, a més de descompensada perquè més de la meitat són places de periodista mentre falten en canvi personal en nombroses categories tècniques. S'ha planificat per a cobrir els serveis informatius, deixant la resta de la producció en mans de les productores privades... amb el que açò significa.

Aquestes productores, algunes de les quals amb dificultat treballaven amb l'anterior govern, han passat a copar quasi el 90% de la producció de la nostra televisió autonòmica, i la privatització ha alegrat les arques d'un sector que després del tancament de RTVV estava pràcticament mort, a canvi d'una precarització del sector.

És curiós que entre aquestes productores hi ha també algunes que no van deixar de treballar amb el PP i que, govern qui govern, saben acostar-se bé... En tot aquest procés només hi ha un perjudicat, el treballador, ja que malgrat que la llei de Creació de la nova radiotelevisió intenta regular els salaris i les condicions del sector amb els de l'empresa pública, el sistema es val d'estratagemes per a burlar aqueix control: des de canvis de categoria inexistents per a no poder comparar-les, a llargues jornades laborals allunyades del que posa el contracte, o la subcontractació a tercers...

Després d'anys sense ocupació, els treballadors del sector es veuen obligats a acceptar unes condicions provocades per un

govern que anunciava anava a rescatar persones però que al final practica la mateixa política neoliberal que criticava en l'oposició: beneficis de les empreses amigues a canvi de castigar a la classe treballadora. Res de nou. Encara és prompte per a veure el resultat final, però aqueixes condicions laborals segurament es notaran també en la qualitat final del producte.

Quant als continguts, encara és prompte per a veure els resultats, però Àpunt ha de donar cabuda a tots amb programes propers i accessibles a tota la societat, independentment de quina siga l'audiència que s'aconseguisca.

De la pluralitat informativa i la imparcialitat dels nous mitjans també tindrem temps de parlar a mesura que avança la nova televisió. Temps hi haurà de veure si són certes o si són, una vegada més, promeses trencades. De moment, quan en el primer informatiu es va parlar del tancament de RTVV, res es va dir de la lluita judicial que han portat tots aquests anys els ex treballadors ni de la demanda que segueix viva a Europa. Romandem atents a la pantalla.

Necrológica

José Miguel Mas Fuster "Tomate"

El pasado 3 de junio nos despertábamos con la terrible e inesperada noticia de que nuestro querido José Miguel Fuster "Tomate" nos dejaba huérfanos en la Sección Sindical del Ayuntamiento de Buñol. A sus 51 años, y después de más de un año de superar una complicada operación de estómago, se sintió mal un jueves y tras dos días peleando por la vida, una pancreatitis nos lo arrebató. Deja atrás una magnífica labor en el Comité de Empresa y especialmente como Delegado de Prevención y Salud Laboral. Es imposible describir con palabras el dolor que sentimos por su pérdida y el vacío que deja, no solo en nuestra Sección Sindical, sino también en nuestro pueblo. "Tomate", como le llamábamos los compañeros y amigos, era una de esas personas que nunca pasa desapercibida. Un grandullón de metro noventa con un corazón y una alegría solo comparables a su tamaño. Una persona muy jovial, activa y enormemente querida tanto en el curro como fuera de él. Es

tremendamente injusto que personas tan válidas y luchadoras como él nos dejen antes de ahora, mientras los monstruos que genera este sistema y que pudren cada día este mundo viven muchos años y mueren plácidamente de viejos. Cada vez que voy paseando por el pueblo y me cruzo con el autobús que tú conducías, todavía espero verte y que me pites con el claxon con esa sonrisa tan contagiosa y esa energía que irradiabas. Tus compañeros y amigos de la Sección Sindical de la CGT en el Ayuntamiento de Buñol y lxs vecinxs del pueblo te vamos a echar mucho de menos.

El mejor homenaje que podemos hacerte: CONTINUAR LA LUCHA.

Que la tierra te sea leve amigo y compañero Tomate.

José Guerrero
Sección Sindical de la CGT en
el Ayuntamiento de Buñol

CULTURA I ACCIÓ

Presentació de *Jóvenes y menores en la diana*

El passat 15 de juny va tenir lloc en l'Ateneu Llibertari "Al Margen" la presentació d'aquest títol del nostre company J. Arteaga (Jipy) que tracta sobre embrutiment social i televisió i ens ofereix una sèrie de reflexions per a sacsejar-se la influència televisiva.

El Jipy demostra en aquest llibre conèixer bé el medi social, sobretot el de la classe treballadora i la joventut.

I és que al llarg de la seua intensa vida d'activista ha estat en el sindicalisme alternatiu, en les ràdios lliures, en l'ecologisme, en el món de la música combativa (sent el cantant de Skaparapid, entre altres iniciatives). Ara segueix sent més coses encara: participa en l'Assemblea d'Aturades i Precàries de CGT-València, en Baladre i en un projecte alternatiu (AU) que ha editat aquest llibre i algun més en el seu jove catàleg.

"Jóvenes y menores en la diana" conté en les seues suficients 48 pàgines una sèrie d'articles en els quals Jipy analitza la nefasta influència de la televisió en el comportament de

// És molt dur amb les empreses i els mals professionals dels mitjans, que manipulen la informació al seu capritx per a mantenir-nos submissos i aïllats //

la gent. És molt dur amb les empreses i els mals professionals del mitjà, que manipulen la informació al seu capritx per a mantenir-nos submissos i aïllats, de tal forma que sembla, ens sembla, que no hi ha una altra eixida que seguir els dictats del consumisme i el capital, que és el que crea i difon el missatge.

Però, malgrat aquesta dura denúncia, el nostre autor no rebutja les noves tecnologies de la comunicació; el que assenyala és que estan al servei del poder, per la qual cosa aposta per la creació de mitjans alternatius i per una major llibertat als periodistes a l'hora de realitzar dignament la seua professió.

Al llarg del text hi ha molt bones reflexions i aportacions sobre casos concrets de manipulació informativa. Per a donar-li més riquesa de matisos al llibre, s'han inclòs alguns articles d'experts, professionals i intel·lectuals molt reconeguts, així com lletres de cantants i grups de rock o punk en les quals s'aborda el tema de la repressió de les idees i la manipulació del llenguatge.

Breu i recomanable, que és com dir dues vegades bo.

Crónica de la jornada cultural en la biblioteca de CGT-València

En los locales de la CGT, nos explicaron el nuevo proyecto de la biblioteca y cómo participar en él: la Remolacha Verde vino a exponernos su proyecto de colaboración con CGT y la presentación de la cooperativa de consumidores. Y tuvimos el gran placer de ver y escuchar a Azagra y Revuelta presentando sus últimos cómics, con una sesión de firmas y dedicatorias de estos artistas y luchadores. L@s compañer@s de CGT no se olvidaron de los más peques que tuvieron escoleta, cuentacuentos y merienda.

El espacio de la Biblioteca Ferrer i Guàrdia, lleva muchos años en marcha. Diversos compañeros y proyectos han ido aportando su grano de arena, y han utilizado dicho espacio para realizar numerosas y diversas actividades. Hemos puesto y quitado, hecho y rehecho, es un espacio vivo, y que con sus diferentes etapas no ha dejado de aportar a la organización, a CGT, un lugar donde desarrollar una importante tarea social, cultural y lúdica. Presentaciones de libros, exposiciones, cinefórum, las jornadas anarcosindicalistas, reuniones, debates, asambleas, etc... son una muestra de lo acontecido. Las personas más jóvenes de la casa, las paradas, entre muchos otros, han tenido un lugar de encuentro y trabajo. Sin olvidar que en los últimos años se ha desarrollado un proyecto de Acompañamiento escolar con unos magníficos resultados.

Hoy debemos por tanto valorar y agradecer el trabajo hecho por todas, cada una con su aportación, y debemos celebrar la última etapa en donde el esfuerzo militante de algunos compañeros ha hecho posible que hoy se dé impulso a un proyecto ya antiguo pero renovado, el "Espai Ferrer i Guàrdia", que inicia su nueva singladura.

Desde CGT València, os invitamos y os animamos a participar en este proyecto para conseguir que sea el lugar de encuentro, debate y construcción que nos merecemos y que necesitamos. **CGT-València**

BREUS ACTUALITAT

Celebrado el juicio por el despido de Pablo Pérez, conductor de Ubesa-Alsa

Compañeras y compañeros de CGT Alicante se concentraron a las puertas del juzgado convocados por la Federación Provincial de CGT, en apoyo del trabajador despedido por crear una Sección Sindical. "Ubesa Alsa, acosa y despide", "Pablo no está solo", "Si tocan a una, nos tocan a todas", fueron algunos de los lemas que se gritaron frente a los juzgados de la ciudad, por el grupo de

afiliadxs que acudieron a protestar por el injusto despido y solidarizarse con nuestro compañero. La CGT defiende los derechos laborales y sociales de los trabajadores, al tiempo que lucha por una nueva sociedad basada en la justicia social, igualdad y libertad. **Comunicación CGT Alicante**

CGT Camp de Morvedre organiza una Jornada Libertaria en Sagunto

La Confederación General del Trabajo (CGT) de Camp de Morvedre ha organizado una jornada libertaria que han contado con la participación de Emili Cortavirta (Fundación Salvador Seguí), Chris Ealham (historiador e hispanista), Yanira Hermida (CGT Camp de Morvedre) y Amparo Ortíz (G.A.T.A. Morvedre). En la inauguración han estado presentes José Manuel Muñoz Póliz (Sº Gral. de CGT), Ismael Furió

(Sº Gral. de CGT País Valencià y Murcia) y Rubén Cervantes (CGT Camp de Morvedre). Los temas sobre los que se debatió durante la jornada giraron alrededor del sistema público de educación y revolución social en Catalunya, mujeres y revolución social, anarcosindicalismo y autonomía en el Camp de Morvedre. **Gabinete de Prensa Comité Confederal CGT**

El comité de vaga d'Acciona FS denuncia "esquirolatge" de Ford i de la contracta davant Inspecció de Treball

El comité de vaga de Acciona FS en la factoria Ford -integrat per sindicalistes de CGT, UGT i CCOO- va registrar el 9 de juliol un escrit de denúncia davant la Direcció general de la Inspecció de Treball i Seguretat Social. En el document notifiquen que "en la vaga indefinida duta a terme els dies 1 i 2 de juliol es va vulnerar el dret fonamental a exercir la vaga" en ser ocupats els llocs de treball per diferents contractes, per la

pròpia Acciona FS i fins i tot per empleats de Ford. D'aquesta manera, el comité de vaga insta a la Inspecció de Treball a comprovar quins van ser aqueixes empreses "i per qui han sigut contractades per a exercir aquests serveis" al llarg dels sis torns que va durar la vaga. **Gabinete de Prensa CGT-PV**

Homenatge a Valentín González en el 39 aniversari del seu assassinat

La Plataforma per la Memòria del País Valencià, CGT i CNT van retre novament homenatge a Valentín González Ramírez, bracer de la colla d'Abastos assassinat per la policia el 25 de juny de 1979 durant una vaga. El jove sindicalista valencià afiliat a la CNT dona nom des de l'any passat al passatge del mercat d'Abastos, prop del lloc on va caure mort d'un tret de la policia quan tractava de protegir dels cops al seu pare.

GENERALITAT VALENCIANA

Concentració celebrada el 28 de juny davant Conselleria / ANTONIO PÉREZ COLLADO

CGT acusa la Conselleria d'Agricultura de deixar els agents mediambientals sense vehicles per a la vigilància

CGT ha tingut accés a un document de cessió de 8 vehicles oficials propietat de la Generalitat a l'empresa VAERSA. El document està signat el passat 22 de maig de 2017 pel Sotssecretari. Seguidament, el 21 de novembre de 2017, VAERSA va substar 12 dels seus vehicles tot-terreny.

A més es dona la circumstància que estos vehicles cedits a VAERSA apenes s'utilitzen, com es pot comprovar al part d'utilització dels vehicles. Per tot açò CGT exigeix l'anulació d'esta cessió i que es destinen els vehicles als agents mediambientals.

Mentres tant el Sotssecretari continuava reunint-se amb els representants sindicals dels agents mediambientals i queixant-se de la falta de pressupost per a vehicles.

De manera que en estos moments hi ha 17 agents mediambientals (funcionaris de la Generalitat) sense vehicle per a treballar, a banda de 20 vehicles més que farien falta si es cobriren les vacants, mentres la Conselleria d'Agricultura cedeix vehicles oficials propietat de la Generalitat als treballadors externs de VAERSA i fins i tot es fa càrrec de pagar l'assegurança.

Com que sembla que l'objectiu d'esta Conselleria és continuar l'externalització dels serveis començada pel PP a base d'augmentar el pressupost de VAERSA per a contractar treballadors temporals i deixar els funcionaris sense mitjans ni organització, tots els sindicats amb representació en el col·lectiu (CCOO, CGT, CSIF, UGT i USO) han convocat concentracions de protesta els dijous d'estiu en la Ciutat Administrativa 9 d'Octubre de València. **Agents Mediambientals de CGT-PV**

Últims resultats eleccions sindicals

Temansa. El passat 8 d'abril es celebraren eleccions sindicals per a delegats, tres representants en joc, en l'empresa Temansa, on s'aplica el conveni de la Indústria del Metall València. Amb una plantilla de 33 treballadors amb centre de treball a València, era la primera vegada que la CGT presentava candidatura. En la companyia, dedicada al manteniment integral d'instal·lacions en Renfe, la Confederació va obtenir un representant.

Acciona Multiservicios. Aquestes eleccions sindicals es celebraren el 18 de maig en l'empresa Acciona Multiservicios (contracta de Ford ubicada en la factoria). Aquesta multinacional dedicada al sector auxiliar de l'automòbil amb una plantilla de 305 treballadores i treballadors, comptava amb un Comitè d'Empresa conformat per 13 representants i tots eren de la UGT. En aquestes eleccions, la CGT va presentar candidatura per primera vegada, únicament per al col·legi d'especialistes (11 representants). La Confederació va obtenir 6 representants amb 139 vots, convertint-se en el sindicat més votat amb 51 vots més que CCOO i 124 més vots que UGT. La resta del Comitè es va integrar amb 4 representants de CCOO (88 vots) i 1 representant de la UGT (15 vots).

Ambulancias Sánchez. Les eleccions es celebraren el 21 de maig i aquesta era la primera vegada que CGT presentava candidatura. Amb 10 vots aconseguits, front als 4 de la UGT, el delegat en joc va ser per a la Confederació.

Productos Congelados Selectos 3000 SL (Picassent). CGT: 1 i CCOO: 2. En aquesta empresa, CGT també presentava candidatura per primera vegada.

Laumar Cargo SL. CGT: 4, UGT: 3 i CCOO: 1. CGT continua amb la majoria en aquesta empresa de transports de mercaderia per carretera.

Bugaderia La Fe (Clece). Aquesta és la primera vegada que la CGT es presenta. El resultat ha sigut 3 delegades per a la Confederació i 2 per a UGT.

Si vols col·laborar amb: informacions, fotos...

envia els teus articles, notícies, dades, opinions

comunicacion-cgtpv@rojonegro.info

Entrevista amb els delegats de CGT en Verdifresh (Riba-roja)

“Som joves amb ganes de tornar a recuperar drets que ara mateix s'estan perdent i tant van lluitar els nostres pares i avis”

Són Begoña Paricio, David Ramírez, Manuela Suárez, Miguel Angel Donate i Sandra Jurado i, des del passat 30 de maig, conformen la representació de CGT en el comitè d'empresa de Verdifresh a Riba-roja, on es troba la seu central de les quatre plantes de producció que integren la companya. Es tracta d'una empresa agroalimentària creada per Martinavarro per a interposar en exclusiva a Mercadona d'amanides i vegetals envasats. Verdifresh pertany a la seua volta al Grup Agroalimentari Citrus, que engloba tota la cadena de

producció. L'any 2017, GAC va aconseguir una facturació de 253 milions d'euros, una xifra gens desdenyable. Els companys que integren la secció sindical de la Confederació en la planta de la comarca valenciana del Camp de Túria ens responen col·lectivament a les preguntes que els plantejem des del Notícia Confederal. Els donem així la benvinguda i celebrem a més la majoria absoluta que han aconseguit, amb cinc dels huit delegats triats entre els 233 treballadors de la planta.

Com arribeu a la Confederació General del Treball?

Arribem per la confiança dipositada en una companya de treball i per la seua lluita d'intentar millorar la situació que vivim actualment en la nostra empresa i respectius llocs de treball.

Sobretot per la manera d'actuar davant els problemes dels treballadors i per cercar alguna cosa diferent al bisindicalisme que es fa sentir en les empreses amb els respectius sindicats.

Podries explicar-nos com sou els qui conformeu aquesta representació i què us va decidir a formar la secció sindical?

Som un grup de companys que abans de res ens respectem en pensaments i formes d'actuar, som joves amb ganes de tornar a recuperar drets que ara mateix s'estan perdent i tant van lluitar els nostres pares i avis per ells, sempre en l'àmbit professional dins del nostre centre de treball i sector professional.

Els resultats assolits han suposat una bolcada en la representació sindical ja que abans la majoria era de Comissions Obreres. Què ha succeït perquè perden la confiança de la plantilla?

El canvi general obtingut en els resultats simplement va ser degut a la pèrdua de confiança per part dels treballadors que estaven cansats de les formes d'actuar dels sindicats que ens representaven en aquesta legislatura.

La confiança es perd per no veure

// Les condicions en aquests moments en l'àmbit laboral són que tenim més obligacions que drets //

reflectits els drets dels treballadors i no saber lluitar o intentar aconseguir alguna millora que vaja més lluny del que van aconseguir.

Com són les condicions laborals a les quals us enfrenteu i quines són les principals reivindicacions

D'esquerra a dreta: Begoña Paricio, David Ramírez, Manuela Suárez, Miguel Angel Donate i Sandra Jurado / CGT-VERDIFRESH

del sindicat en Verdifresh?

Les condicions en aquests moments i en general en l'àmbit laboral són que tenim més obligacions que drets.

Obviament ha d'haver-hi una compensació, però no es dona aqueixa circumstància i en el nostre àmbit de treball vivim eixa falta de compensació.

Les reivindicacions que actualment tenim en verdifresh són senzilles i no gaire difícils d'aconseguir: un descans digne i canvis al voltant d'una sèrie de circumstàncies de producció que fa que hàgem de posar de la nostra part més temps de la jornada laboral setmanal

Quina opinió us mereix la situació del camp a el País Valencià? Quines penseu que poden ser les solucions?

La situació és prou delicada, ja

que es perd una cultura de treball rural de molts anys i sacrifici.

Una de les possibles solucions podria ser l'arribada d'ajudes europees i un tracte més favorable per a la possible eixida d'aquests aliments.

// Emprenem un desafiament que sabem no és gens fàcil, bregar amb grans empreses //

Fa poc, ha saltat a la premsa internacional el cas dels abusos sexuals i laborals als quals empresaris andalusos sotmeten a recol·lectores de maduixa marroquines contractades en origen. Teníeu notícia que alguna cosa així estiguera ocorrent?

Desconeixíem una mica el tema, no obstant açò, sembla que en el segle en el qual vivim hàgem d'escollir notícies com aquestes ja no solament el tema en qüestió si no els abusos de poder i sexuals que es donen a conèixer en els mitjans de comunicació amb certa freqüència.

Voleu afegir alguna cosa més?

Tan sol que emprenem un desafiament que sabem i som conscients que no és gens fàcil bregar aquests temes amb empreses d'un nivell superior a la mitjana, pensem i així actuarem en conseqüència d'una confiança dipositada per una gran majoria i important de treballadors i sobretot companys que van dipositar en nosaltres la seua confiança.